

Kaapon Kaiku

I/2011

17. vuosikerta

RIKANTILAN KOULUN
KYLÄYHDISTYS ry

SISÄLLYS

Puheenjohtajan palsta	3
Uusia asukkaita Saarella	3
Säähavaintoja	6
Putkiremonttipakolainen nunnaluostarissa	7
Onko tapa hyväksyttävä aina siksi, että se on tapa?	9
Rajala	13
MLL:n Eurajoen yhdistyksen kevään 2011 jäsenkirje	15
Kevän keikutust.....	16

Julkaisija: Rikantilan koulun kyläyhdistys yhteistyössä Eurajoen kunnan Kulttuuritoimen kanssa www.rikantila.fi

Painos: n. 155 kpl

Ilmestymisajankohdat: I Maaliskuu Tilaushinta kotimaahan: 7
II Kesäkuu euroa/vuosikerta
III Syyskuu
IV Joulukuu

TOIMITUS

RIKANTILA:

Tauno Perkiö
Nurkintanhuva 26
27150 LAPIJOKI
puh: 8682602
matkapuh: 044 7103311
sähköp: tauno.perkio@samk.fi

SAARI:

Vesa Aro-Heinilä
Saarentie 217
27150 LAPIJOKI
puh: 8682490
sähköp: avaa@pp.nic.fi

LUTTA:

Miikka Paassilta (päätoimittaja)
Mauno Paassilta (lehden tilaukset)
Rikantilantie 25
27100 EURAJOKI
puh: 8682647
sähköp: manu47@dnainternet.net

RITAVUORI:

Ari Toivonen
Ritavuorentie 99
27150 LAPIJOKI
puh: 8682841
sähköp: Ari.Toivonen@oras.com

RIKANTILAN KOULUN KYLÄYHDISTYKSEN JOHTOKUNTA V. 2011

PUHEENJOHTAJA

Tarkki Ilpo 050-3034827 Kinnontie 30 27150 Eurajoki

JÄSENET

Tarkki Hannu 050-3449625 Kinnontie 31 27150 Eurajoki

Jasu Hannele 050-4079608 Lutta 27100 Eurajoki

Gilojev Heidi 040-7043458 Lapintie 431A 27100 Eurajoki

Väisänen Eila 045-1327004 Rikantilantie 418 27150 Eurajoki

Luotonen Ossi 044-5691708 Saarentie 162 27150 Eurajoki

Korkeakoski Jenni 050-3445166 Rikantilantie 342 27150 Eurajoki

KOULU

Koulu (02) 8682611 Rikantilantie 194 27150 Eurajoki

Kares Minna-Mari 044-3124611

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Tervehdys! Paukkupakkasten hellittäessä on Kaapon Kaiun kevätnumeron aika. Kyläyhdistyksessä puhaltavat uudet nuoremmat tuulet; uusia hyviä ideoita on ilmassa odottamassa toteutusta. Kyläsuunnitelman mukainen kyläilta on lähtenyt hienosti käyntiin. Osanottajia on ollut kiitettävästi, maailmaa on parannettu kahittelun lomassa. Tämä on uusille kylien asukkaille hyvä paikka tulla tutustumaan ”alkuasukkaisiin”.

Lehden ilmestyessä Talviliikuntapäivä Posionkalliolla on pidetty, ja herkkukori arvotaan 7.4.2011 olevassa vuosikokouksessa. Vuosikokousasioiden lisäksi hyvinvointikoordinaattori Satu Lamminpää tekee ”kehonkoostumusmittauksia” halukkaille ja kertoo Eurajoki matkalla kuuhun -ohjelmasta.

Kunnan kyläyhdistyksille jakama kyläraha painottuu liikunnallisten tapahtumien tukemiseen. Tämän johdosta kylille perustetaan liikuntaryhmiä; tavoite on auttaa Eurajoki kuuhun ja takaisin. Muista ilmoittaa liikuntasuorituksesi Voi hyvin -pisteeseen tai Internetissä osoitteeseen www.voihyvin.eurajoki.fi. Linkki sivuille löytyy myös kyläyhdistyksen uusilta kotisivuilta (www.rikantila.fi). Sivujen sisällöstä otetaan mielellään kommentteja ja kehittämisideoita vaikkapa sähköpostilla osoitteeseen ilpo.tarkki@dnainternet.net.

Kevättä odotellessa Luotosen Ossi on lupautunut järjestämään pilkkikilpailut Lutanjärvellä ennen jäiden sulamista. Ajankohta löytyy toisaalta lehdestä.

Runsasta osanottoa ja kireitä siimoja toivottaen,

Ilpo Tarkki, puheenjohtaja

UUSIA ASUKKAITA SAARELLA

Pyysimme Saaren kylän uusimpia asukkaita kertomaan omalla murteellaan ketä ovat, mistä tulevat, miksi tulevat, mikä on positiivisesti yllättänyt länsirannikolla. Loppukevennykseksi he saivat vastata leikkimielisiin kysymyksiin.

Myö ollaan *Hassisten* perhe, johon kuuluu *Kirsi, Mika* ja 5-vuotias *Ville*. Myö muutettiin Eurajoen kirkonkylältä Saaren kylään viime jouluna. Kotosin myö ollaan Kymenlaaksost Kouvolast, vaikkakin sukujuuremme ovat Pohjois-Karjalasta. Sie kyllä huomaat sen kun kohtaat meiat. =)

Lappeenrannasta myö haettiin ammatit energiatekniikasta molemmille ja pääkaupunkiseudulla oltiin sen verta, et saatiin työkokemusta ja päästiin sielt pois. Myö muutettiin Eurajoelle työn peräs Rauman kautta vuonna 2004. Kun tieto muutosta varmistui, niin lähtökohtana meil oli alusta asti, et muutetaan Eurajoelle. Kaupunkielämä

ei viehättäny ja myö tahottiin enemmän maalle. Raumalle jouduimme pysähtymään siksi aikaa et meidän talo valmistui Eurajoen kirkonkylään. Vaik kirkonkylällä meil oli talo ihan mukavalla paikalla ja suh rauhallistaki siel oli, niin silti jäi viel ajatus kytämää, et löytyiskö paikkaa talolle, joka olis viel enemmän syrjemäs. Koska olemme jo kotiutuneet Eurajoelle ja viihtyneet tääl hyvin, niin myö ei ees harkittu muuttoa toiselle paikkakunnalle. Viime syksyn myö sit löydettiin tilava ja kaunis paikka Saaren kylältä luonnon keskeltä. Nautimme nyt aivan satumaisista maisemista ja rauhasta ja pikkuhiljaa toivottavasti tutustumme muihin kyläläisiin.

Ens syksynä eloomme tulee taas muutoksii, kun Ville aloittaa koulupolun ja menee eskariin lämminhenkisessä Rikantilan koulussa. Myö oltiin kuultu monelt suunnalt pelkästään positiivist palautetta koulusta ja käydessämme kyläyhdistyksen illoissa Iltsikan tiloissa käsityksemme vain vahvistui. Ihastuimme kouluun heti ja pidimme siit kaikki heti, kiitos kyläyhdistyksen tapaamisten! Niin se aika vain menee, nyt jo koulupolkua polkemaan. =)

Vielä pieni faktapala, mie sie -ilmiön historiaa netistä poimittuna:

Murreasuissa mie, sie näkyy vanha karjalainen äännekehitys: n:n kato. Se johti siihen, että persoonapronomininit muuttuivat ensin muotoon miä, siä ja sitten mie, sie.

Asut miä, siä esiintyvät vieläkin eräin paikoin Haminan ja Mikkelin välillä. Ne ovat ilmeisesti myöhäisiä lainoja, jotka ovat mukautuneet piä-ääntämykseen.

Muutos myö, työ, hyö on tapahtunut itämurteissa jo hyvin varhain, sillä vastaavia asuja esiintyy myös karjalassa, inkerissä, > vatjassa ja > vepsässä.

Asut mä, sä ja mää, sää ovat leviämässä laajalti puhesuomeen. Niistä on tullut jonkinlaisia helsinkiläisyyden osoittimia ja ne ovat nuorison suosimina variantteina levinneet etenkin kaupunkikieleen. Lyhyt asu on vallannut alaa myös itämurteiden alueella. (Mielikäinen 1980 – 1991.)

	Kirsi	Mika	Ville
Lempiharrastus	Puutarhapuuhiilu	Metsästys	Jumppa ja legot
Lempiruoka	Pihvit	Karjalanpaisti	Spagetti
Lempiherkku	Kesällä jäätelöt	Suklaa	Pulla
Lempiväri	Sisustuksessa ruskea ja valkoinen, vaatteissa punainen	Vihreä	Sininen
Lempieläin	Kissa	Koira	Leppäkerttu
Lempikasvi	Kaikki ikivihreät! Puista mänty.	Mänty	Kirsikkapuu
TV-ohjelma	En juuri katso, ehkä sisustusohjelmat.	Ruokaohjelmat	Pikku-Kakkonen
Mitä teet työkseesi	Valvon sähkö- ja automaatioprojektien/muutostöiden laadunhallintaan liittyviä asioita Olkiluodossa käyville laitoksilla.	Rakennan Olkiluoto 3:sta	Leikin ja käyn hoidossa.
Mikä on kaikkein hauskinta	Pienet remontit, pihatyöt, piharakentaminen, käsillä tekeminen	Pikku rakentelu	Uiminen
Mitä teet kun vanhemmat ovat ikäviä? / Mitä teet silloin kun lapsi ei tottele?	Lasken kolmeen, yleensä jo kahteen riittää =) Muistutan jäähypenkistä, joka on olohuoneen nojatuoli.	Murahdan	Kerron, että muutan mummolaan (Kouvolaassa).
Mitä jääkiekkjoukkuetta fanitat?	En mitään	KooKoo, eli Kouvolan Kiekko	Lukkoa
Mihin haluaisit matkustaa?	Enoon Pohjois-Karjalaan mökille	Enoon Pohjois-Karjalaan	Mummolaan tai Caribia-kylpylään

Lämpimästi tervetuloa kyläyhteisöön! Tullaan tutuiksi.

— Anna-Liisa ja Vesa Aro-Heinilä —

SÄÄHAVAINTOJA

Poikkeuksellisen ankara talvi on vähitellen menettämässä otettaan. Mielestäni lopullisesti, nyt kun sentään on siirrytty maaliskuuhun, vaikka juuri helmikuun lopulla pakkasten hellitettyä säätiedotus ilmoitti pakkasten toistaiseksi hellittäneen.

Koska ilmoista keskustelu on aina ajankohtaista, ja varsinkin silloin kun parempaakaan puheenaihetta ei satu olemaan, ajattelinkin näin kovan talven jälkeen olevan soveliasta jatkaa viime numeron otsikkoni merkeissä. Näin jo senkin takia, jotta voin osoittaa pientä närkästystä nykykäytäntöä kohtaan, joka on ottanut tavakseen puhua melkein pä tilanteessa kuin tilanteessa kelistä. Silloinkin, kun aiheena on pelkästään ilman eli sään olosuhteet.

Kuten olen todennut, oma kalenterivuoteni vaihtuu isänpäivän aikaan, ja viime vuonna se oli 17. päivä marraskuuta, jolloin talvikin alkoi. Kävi ainakin omien ennusteitteni vastaisesti niin, että marraskuussa sulaan maahan tullut ensilumi toi mukanaan pysyvän talven. Eipä tainnutkaan tulla viime vuodesta sitä ennätyslämmintä, josta Miikka Paassilta samaisessa IV/2010-lehdessä vielä joulukuun 1. päivän näkökulmasta vuotta valotti. Omissa muistiinpanoissani kun tammikuun 9:n päivän kohdalla on kirjoitettuna, että 53 vuorokautta kestänyt pakkaskausi päättyi.

Vaikka aivan ennätyspakkasia ei oltukaan koettu, olin valmis uskomaan,

että kovin talvi olisi jo ohitettu, etenkin kun peräti kahdeksana päivänä tammikuussa päästiin pluspuolelle. Helmikuun alussakin oli vielä pari päivää, jolloin oli lämpöasteita, mutta kymmenen mukavan pakkaspäivän jälkeen alkoi Matin päivään asti kestänyt kova talvi lämpötilan pysytellessä ainakin 20 pakkasasteen tuntumassa. Talven pakkasennätys, 41,8 astetta, mitattiin 18.2 Sallan Naruskassa. Onneksi itse ei tarvinnut nähdä 3:lla alkavia lukemiakaan. Sellaisiakin aamuja muutamia sopi joukkoon, että kello 8:n lämpötilat ilmoitettiin omia kylmemmiksi maan joka puolella. Vastaavasti sitten ainakin 22.2 oman mittarin mukaan meillä oli kylmempää kuin missään tv:n ilmoituspisteessä, vaikka 20 astetta enempää ei ollutkaan. Utsjoella oli kuitenkin lähes saman verran. Sellaisiakin aamuja on talveen sopinut, että Utsjoella on ollut maan lämpimintä, mikä kesällä ei ole niinkään harvinaista.

Vielä tunnen asiakseni ottaa puheeksi kunnasta esitetyn haasteen: Eurajoki matkalla kuuhun – ja vielä takaisinkin -kampanjan. Kun kuulin, ettei se edellytä kuntalaiselta liikuntaa muuta kuin 130 kilometriä/asukas, on vaatimus sellainen, että se tulee automaattisesti jokaiselle terveelle kuntalaiselle, kun aikaa on koko vuosi, mutta jotta tämä tulee kirjatuksi ja sitä myöten tilastoon – se saattaa tehdä kampanjasta haastavan. Kun haasteessa onnistumiseen edellytettiin tarvittavan kaikkien kuntalaisten apua, niin sitä ei suinkaan tarvita, kunhan kaikki

liikuntaa vähänkin harrastavat vaivautuvat kirjaamaan suorituksensa. Itselleni olen asettanut tavoitteeksi 130 kävelykilometriä vapunpäivään eli haastepyöräilykauden alkuun mennessä. Helmikuun päättyessä "mittarissani" on mukavat 63 kilometriä, etten ainakaan itsestä johtuvien syiden takia joutuisi jäämään avaruuteen.

Pyöräilemällä pyrin sitten suorittamaan ainakin 10 sellaisen henkilön osuuden, joilta omaa suoritusta ei erinäisistä syistä johtuen voida odottaakaan.

Haasteen heittäen,
— Matti Virta —

Näin komeilla keleillä syöttikalojen pilkkimisestä tulee jo nautinto SK 3.3.

Satakunnan Kansa pahoinpitelee suomenkieltä (3.3.11).

PUTKIREMONTTIPAKOLAINEN NUNNALUOSTARISSA

Jouduin sattuneesta syystä viime syksynä asumaan Turussa kuusi viikkoa, ja tämä juttu kertoo yhdestä pikku sattumuksesta siellä. Halvan tilapäismajoituksen hankkiminen ei ole aivan helppoa, mutta onnistuin sentään kohtuullisesti. Olin osan aikaa sukulaisten nurkissa, osan aikaa ns. asuntohotellissa. Erikoisin majapaikka oli kuitenkin Birgittalaisluostari, joka sijaitsee Ursininkadulla keskellä Turun kaupunkia.

Nunnaluostarin vieraskoti oli ikään kuin hieman piilossa, vain vaatimaton kyltti viittasi sisäpihalla olevaan sisäänkäyntiin. Yhtenä maanantai-iltana seisoin matkalaukkuineni lukitun ulko-oven takana. Huomasin ovikello-nappulan ja painoin sitä. Hetkeen ei tapahtunut mitään, mutta sitten harmaakaapuinen nainen kiiruhti vastaanottotiskin taakse ja avasi sähkölukon. Vastaanotto oli muodollisen kohtelias, mutta tummaihoisen nunna vaikutti hyvin pidättyvältä, ikään

kuin olisi pelännyt kontaktia. Hän kertoi melko hyvällä suomen kielellä, vaikkakin ulkolaisella aksentilla, kiireesti perusasiat, missä huone oli, aamiaisen ajankohdan jne. Huone piti maksaa heti rahalla, muoviraha ei käynyt, mutta olin varautunut asiaan nettisivulta saamani informaation perusteella. Jo parin minuutin kuluttua seisoin yksin aulassa avain ja maksukuitti kädessäni – nunna hävisi jonnekin samantien.

Huone oli hiljainen, ilmeisesti paksut seinät ja sijainti sisäpihan puolella vaimensivat ääniä hyvin. Seinillä oli kolme neitsyt Marian kuvaa ja yksi krusifiksi. Televisiota ei ollut, baarikaapista puhumattakaan! Hetken levättyäni laskeuduin takaisin aulaan, jossa tullessani olin ollut näkevinäni lehtiä. Ainoa asiallinen julkaisu oli Turun Sanomat, muut olivat uskonnollisväritteisiä kirjoja ja lehtiä. Yksi esitteen tapainen kertoi luostarin päiväohjelman. Siitä selvisi, että nunnilla on viisi rukoushetkeä, messua,

vesperiä yms. päivässä. Siinäpä ei sitten paljoa aikaa jää, jos pitäisi matkustajakotiakin hoitaa.

Seuraavan aamun aamiainen oli melko vaatimaton, mutta majoituksen hintaan nähden kohtuullinen. Istuin luvan kysytyäni noin viisikymppisen naisen seuraksi pieneen pöytään. Aloitin juttelun jostain yhdentekevästä, mutta naisihminen käänsi puheen heti omiin murheisiinsa. Hän valitti, että nunnat aikovat heittää hänet kadulle, vaikka alunperin hänen soittaessaan ja kysyessään majoitusta he olivat luvanneet, että hän saa majoittua viikon verran. Nunnat vaativat maksamaan majoituksen heti, vaikka hän oli kertonut saavansa vasta perjantaina työttömyyskorvauksen tms., jolloin vasta hän voisi maksaa oleskelunsa. Kysyin, miksi hän ylipäätään oli siellä – eikö hänellä ollut asuntoa. Seurasi hyvin monisanainen selitys taloyhtiön putkiremontista, röyhkeästä taloyhtiön hallituksen puheenjohtajasta, ymmärtämättömästä sosiaalityöntekijästä yms. Kuuntelin sekavaa valitusta puuroa lusikoiden ja mietin, että mitähän tässä kannattaisi uskoa ja mitä ei.

Jälkeenpäin tein hiukan tiedusteluja ja ymmärsin pöytäseuralaiseni tilanteen ainakin suurin piirtein. Putkiremonttihan on kerrostalossa melkoinen revohka: pölyä ja meteliä riittää ja ainakin pienessä asunnossa asuminen käy mahdottomaksi. Toisaalta se on lopulta välttämätön työ ja pitkän päälle halvin vaihtoehto – jonkun viemäriputken korjailu vähän väliä ongelmien ilmaantuessa vasta

kalliiksi tuleekin. Ilmeisesti joku sijoittaja oli hankkinut enemmistön kyseisen asunto-osakeyhtiön osakkeista ja pannut toimeen remontin hallituksen päätöksellä järjestämättä köyhille osakkeenomistajille mitään pesu- ja vessassakäyntipaikkaa. Sanomalehti *Turkulaisessakin* oli juttu asiasta. Ja nyt yksi näistä putkiremonttipakolaisista oli tuttavien luona kierrellyään eksynyt viiden laukkunsa kanssa luostarin vieraaksi ja minun pöytäseurakseni!

Mutta takaisin siihen luostarin aamiaispöytään. Nunna, joka kantoi ruokatarvikkeita tarjoilupöytään, pysähtyi naisen taakse, pyöritti etusormeaan ohimollaan ja osoitti sitten naista. Johan oli törkeä tempu. Ennennäkemätöntä, että majoitusliikkeen henkilökuntaan kuuluva rupeaa osoittelemaan asiakastaan hulluksi! Ehkä tämä sai minut tuntemaan sympatiaa naikkosta kohtaan. Soitin tietämäni halpaan majapaikkaan ja kysyin, olisiko siellä tilaa pariksi päiväksi. Eipä tietenkään ollut – muutenhan olisin itse ollut siellä (olin tosin kysynyt itselleni majoitusta viikoksi). Kaivoin lompakostani viisikymppisen ja työnsin sen naisen käteen sanoen, että sillä hän voisi asua luostarissa ainakin yhden päivän. Nainen vaati puhelinnumeroni, että voi tavoittaa minut ja maksaa takaisin. Annoin sen – jälkeenpäin ajattelin, että varmaan hän soittaa parin päivän kuluttua ja pyytää lisää. Ja minä kun en ajatellut ryhtyä miksikään yksityiseksi sosiaalitoimistoksi.

Kului kuitenkin lähes kaksi kuukautta ennen kuin sain puhelinsoiton. Pöytäseuralaiseni asui nyt Nurmijärvellä ja oli saanut asiansa jonkunlaiseen järjestykseen. Hän kertoi, että hän oli maksanut saamallaan rahalla yhden vuorokauden majoituksen, mutta nunnat vaativat lisää ja aloittivat ankaran painostuksen. Hänen serkkunsa(?) oli kaikesti lopulta

noutanut hänet pois ja majoittanut hänet luokseen. Nyt hän kiitteli minua ja kysyi pankkitilini numeroa, jotta voisi maksaa velkansa. Sanoin, etten tarvitse sitä viisikymppistä, mutta kerroin lopulta yhden tilinumeron. Ja naikkonen piti sanansa – 50 euroa tuli tilille.

— *Tauno Perkiö* —

ONKO TAPA HYVÄKSYTTÄVÄ AINA SIKSI, ETTÄ SE ON TAPA?

Olen hirvittävän herkkä kaiken sen suhteen, mikä koskee eläinten hyvinvointia. Ja iän myötä tuntuu, että aina ”hullummaksi” olen vaan tullut. Senpä takia en edes ajattele matkustavani maihin, joissa melko varmasti joutuisin näkemään kaltoin kohdeltuja eläimiä, sadistisia tapoja tai eläinten julmaa lahtaamista toreilla. (Toisaalta en myöskään halua joutua tappavan myrkyllisen käärmeen kanssa samaan hotellisänkyyn tai suihkuun skorpionin kanssa.) Joten olen ajatellut pysytellä ”sivistyneissä” maissa, toisin sanoen maissa, joissa yleisesti kunnioitetaan eläinten oikeuksia.

Itävallassa jouduin kuitenkin yllättävän tilanteen eteen.

Olimme ajaneet melkein koko päivän Saksasta Itävallan Tiroliin. Kun pääsimme hotelliin, kaverimme halusivat heti lähteä lyhyelle vaellukselle. Päätimme mennä syömään vasta sen jälkeen. Siinä odotellessa rupesi kieltämättä hiukomaan; kello lähenteli seitsemää, ja varsinainen kunnan ruoka oli syöty aamulla. Kun *Heike* ja *Marcos* tulivat, he sanoivat nähneensä vielä ylempänä vuoristossa mukavan näköisen gasthausin. Sieltä ehkä saisimme paikallista ruokaa. Toinen vaihtoehto olisi ollut pizzeria. Päätimme siis hurauttaa gasthausiin.

Isossa salissa tuntui olevan satamäärin porukkaa, ja koko poppoo kääntyi tutkailemaan meitä, kun astuimme ovesta sisään. Tarjoilija tuli heti meitä vastaan ja sanoi, että valitettavasti heillä on yksityistilaisuus ja itse asiassa keittiökin on jo suljettu. Eipä siinä sitten mitään, harmittelimme asiaa ja teimme jo pois lähtöä. Hetken mietittyään rouva kuitenkin sanoi, että ein moment bitte, käyn kysymässä, josko kuitenkin onnistuisi. Muutaman minuutin päästä hän tuli takaisin ja sanoi, että saatte ruokaa ja ohjasi meidät käytävää pitkin sivuhuoneeseen.

Se oli sellainen matala, kokonaan vaalealla puulla vuorattu kabinetti, jossa oli vain muutama pöytä. Ajattelin heti, että onpa täällä kummallinen paksu, makea haju, kuin olisi suitsutettu. Ympärilleni en sen enempää katsonut, koska huoneessa olevalla ainoalla pöytäseurueella oli koira mukana, ja se tuli heti luokseni, ja me aloimme tehdä tuttavuutta. Kun meidät ohjattiin pöytään, Heike sanoi, että hänen täytyy ainakin istua selin tuohon pöytään; hän ei voi katsoa mitä siellä on. Ja vasta siinä vaiheessa, kun jo istuimme pöytään, minä käänsin päätäni ja katsoin mitä ihmettä

takana olevassa pöydässä oikein on? Keskellä pöytää makasi kuollut karvainen eläin (jälkeenpäin kuulumme, että se oli alppimurmeli; samannäköinen kaveri on näyttänyt esiintyvän viime päivinä Arlan mainoksessa), joka oli aseteltu kuusen havujen keskelle! Pelästyin aivan hirveästi! Mitä tämä oikein tarkoitti?!

Järkytykseni huomattuaan Heike sanoi, että jos asia vaivaa sinua noin paljon, meidän on parasta selittää tarjoilijarouvalle, että emme voi jäädä tähän huoneeseen. Ei missään tapauksessa, kieltelin, hän kun oli niin ystävällinen, että järjesti meille ruokailupaikan. Niin me siis jäimme, vaikka ei olisi kyllä pitänyt.

Koetin jotenkin nieleskellä huonoa oloa pois kuristamasta kurkkuani ja olla ajattelematta kuollutta murmeliparkaa. Mutta en onnistunut eikä syömisestänikään oikein mitään tullut. Jossain vaiheessa Jarmo karjaisi jo minulle, että syö nyt se ruokasi! Tuijotin lautasellani olevia juustoknödeleitä, mutta ainoa asia mitä pystyin ajattelemaan oli se, että *miten ihminen voi olla julma; ensin tapetaan viaton pieni eläin ja sitten se pitää laittaa vielä esille*. Huoneessa oleva haju etoi minua vielä lisää, mutta sitäkään toiset eivät aistineet niin kuin minä.

Oloani ei mitenkään helpottanut se ripitys, mihin Heike ryhtyi. Ja oikeassa hän tietenkin oli sanoessaan mm., että ”ihan sama tuo nyt on kuin se, että kuollut eläin tuodaan lautasella kastikkeen kera. Ja me olemme jo niin syvällä vuoristossa, että täällä vaan on tuollaisia erilaisia tapoja kuin Suomessa. Eikä kaiken tarvitse sitä paitsi olla samanlaista kuin Suomessa.”

Mihinkään muuhun ilta ei johtanut kuin siihen, että minun tuli itku siinä pöydässä. Eipä siinä muu auttanut kuin että Jarmo söi ruokani, maksoimme nopeasti ja häivyimme paikalta. Tarjoilijarouva tuskin edes tajusi, mitä oli tapahtunut.

Autossa sain vielä kuulla kunniani siitä, että olin ollut taas liian kiltti ja meidän olisi heti pitänyt lähteä pois. En sanonut enää mitään. Olin järkyttynyt ja voin suorastaan pahoin.

Seuraavana päivänä ajoimme Tarrenzin kylään juhlaan, jossa lampaat ja vuohet tuodaan alas vuorilta, erotellaan ja viedään talviaitauksiin. Näytösluontoisesti kuulemma lampaita keritäänkin. Väkeä oli paljon ja tunnelma oli korkealla. Siinä risteyksessä, kun odottelimme paimenia laumoineen, mieleeni tuli aivan kammottava ajatus. Olen nimittäin lukenut espanjalaisista kyläjuhlista, joissa suurin hupi on se, että eläimiä kidutetaan hengiltä. Mitä jos tämä päättyisi johonkin sellaiseen? Ehkä sekin, niin kuin se kuollut murmeli pöydällä, on näiden ihmisten mielestä aivan normaalia?

Heike tietenkin suutahti, kun sanoin asiasta, mutta hän kävi kuitenkin kysymässä joltain kyläläiseltä, mitä eläimille tehdään. Ei kuulemma muuta kuin erotellaan. Huh, mikä helpotus! Sitten uskalsin vasta nauttia juhlasta ja tunnelmasta, ja täytyy sanoa, että se oli matkamme hienoimpia kokemuksia.

Niin kuin kuvasta näkyy, juhlakalut oli koristeltu kauniisti. Koristeet vaan pakkasivat loppumatkasta häviämään toisten juhlijoiden suihin.

Lapset olivat aivan innoissaan, juoksivat lampaiden vierellä ja silittivät niitä. Sitten kun eläimet olivat erotteluaitauksessa, pienimpiä lapsia nostettiin niin paljon, että hekin pääsivät taputtelemaan lampaista.

Ja pienimpiä lampaistakin piti kanniskella...

Päivät kuluivat, ja sain hiukan perspektiiviä murmeli-kokemukseen. Yhden kerran olimme kahdestaan Jarmon kanssa syömässä erään linnan entisessä maatalossa, joka tosiaan nyt toimii ravintolana. Joka puolella seinillä oli täytettyjä eläinten päitä. Katselin niitä ja ajattelin, että jos *en olisi tottunut* tähän

tapaan Suomessa (vaikka en siitä pidäkään), olisin varmasti juossut ulos koko ravintolasta. Mietin siinä, että mikä ero näillä täytetyillä raadoilla on siihen samana päivänä metsästettyyn? Tulin siihen tulokseen, ettei yhtikäs mikään. Kaikki olivat samalla tavalla kuolleet ihmisen toiminnan tuloksena. Lopulta kysymys oli vain siitä, mihin olin tottunut ja mitä pidin normaalina.

Ilmeisesti perimmäinen tarkoitus, miksi murmeli oli ravintolassa ja koristeltuna pöydällä, oli sen elämän kunnioittaminen. Murmeleita joudutaan metsästämään, koska ne aiheuttavat vahinkoa, kaiketi viljelyksille, mutta alkuperäiskansojen tapaan metsästäjät halusivat osoittaa kunnioitusta. Heidän mieleensä tuskin tuli, että joku saattaisi aivan perin juurin järkyttyä heidän tavastaan. Tarjoilijakin oli niin tottunut tähän rituaaliin, että hän ei edes kysynyt meiltä, haluammeko tulla tällaiseen huoneeseen.

Saimme lainaksi erään hiljattain tapaamamme pariskunnan, kutsuttakoon heitä Hannuksi ja Kertuksi, työmatkapäiväkirjan. He ovat asuneet kymmeniä vuosia eri puolella maapalloa Hannun työn vuoksi, ja Hannu on kirjoittanut kokemuksiaan kirjoiksi. Vuonna 1980 he menivät asumaan Etelä-Koreaan. Siinä kohtaa kun Hannu kirjoittaa koirien syömisestä, voin taas kerran pahoin ja kaduin, että olin ottanut koko kirjaa käteeni.

Ajattelin taas parivaljakkoa tottumus ja tapa. Täällä jos joku alkaisi kasvattaa esim. Bernin paimenkoiria teuraseläimiksi, hän joutuisi todennäköisesti julkisen lynkkauksen uhriksi. Niin tunteellisesti Suomessa pääsääntöisesti koiriin suhtaudutaan. Mutta lehmän maidon ja lihan käyttöä emme taas pidä minään, vaikka maailmassa on alueita, joissa lapset saavat enemmän nähdä nälkää kuin juoda lehmän maitoa.

Jokainen vastatkoon mielessään otsikossa esittämäni kysymykseen. Toivon kuitenkin jokaisen olevan yhtä mieltä siitä, että vaikka eläimiä tapetaan eri syistä, se pitäisi aina tehdä kärsimystä tuottamatta. Tapoja, joilla eläimiä turhaan kiusataan ja kidutetaan, en soisi kenenkään hyväksyvän; en meillä enkä muualla.

— Marja Hiltunen —

NYT PUNNITAAN RIKANTILAN ALUEEN KOVIMPIEN KALAMIESTEN JA - NAISTEN VERI!

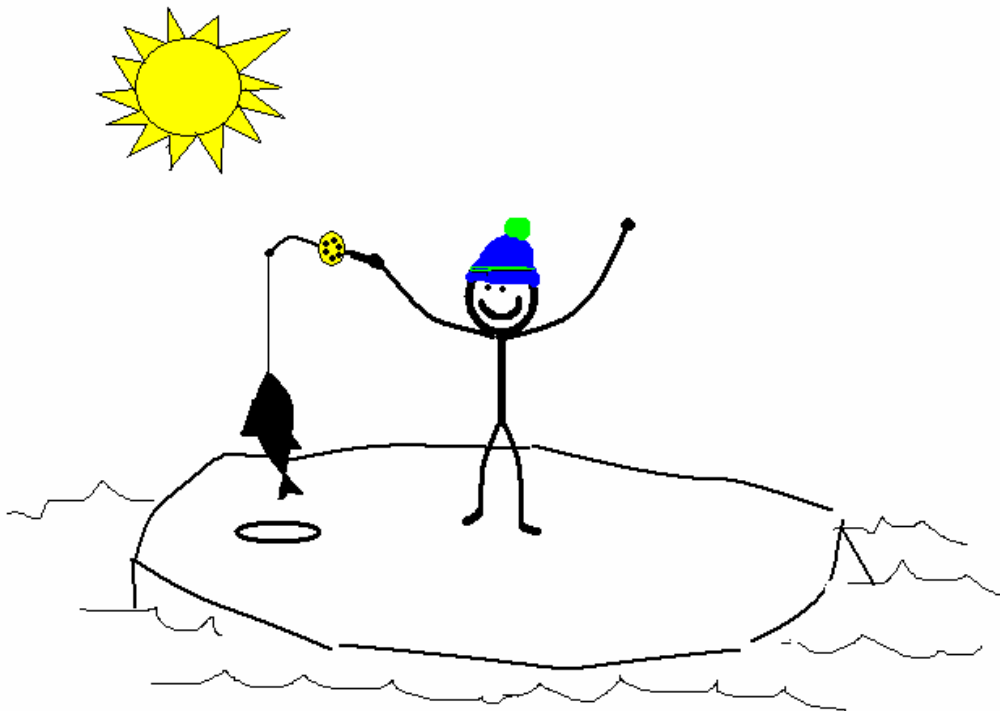
Osallistu Lutanjärven pilkkikisoihin su 20.3.2011.

Voittajalle luvassa välinetäydennystä arvo 60 €, rajaton määrä mainetta ja kunniaa, sekä paineita puolustaa titteliään seuraavan vuoden koitoksessa.

Kisojen startti Pyykkituvanrannalta klo 10:00 ja lopetus klo 13:00, jonka jälkeen saaliin punnitseminen ja palkinnon luovutus Pyykkituvanrannalla. Laskettavia kalalajeja kaikki mitä järvestä nousee, todennäköisimpinä ahven, särki ja hauki.

Ilmoittautumiset Ossi Luotoselle (numero 044 569 1708) 18.3 mennessä. Osallistumismaksu 5 euroa, josta katetaan palkinto. Ylimenevä osa kartuttaa kyläyhdistyksen kassaa. Parkkitilaa on vähän, nopeimmille Pyykkituvanranta ja ampumaradan parkkipaikka, loput minne ikinä kulkupelinsä saavatkaan.

Tervetuloa nauttimaan keväästä ja Ahdin antimista Lutanjärvelle leikkisässä kisailuhengessä!

RAJALA

21.2.2011

Rajalan torpan paikka 23.10.2010

RAJALAN torppa on perustettu 1800-luvun lopulla tai aivan 1900-luvun alussa. Torppa sijaitsee Eurajoen Kirkonkylässä lähellä Juvan ylikäytävää Mustajärvelle menevän tien laidassa. Perimätiedon mukaan (*Eino Heino*) mökin hirret olisivat Lutan kylästä Jussilan torpasta. *Kustaa Hulola* olisi ostanut ne pidetyssä huutokaupassa ja lahjoittanut Rajalalle. Torpan paikka on pienellä mäen töyräällä. Asuinrakennuksen kurkihirsi oli itä-länsisuunnassa, ja piha avautui etelään päin. Asuinrakennukseen mentiin sisälle

eteisestä ja siitä tupaan. Tupa sijaitsi tien puoleisessa päässä ja kamari rakennuksen toisessa päädyssä. Rakennuksen kattoaineena oli viimeiseksi päre. Pihapiirissä kasvoi muutama omenapuu ja runsaasti syreenejä. Mustajärven seutu, Rajalan torppa mukaan lukien, on ollut läheisessä yhteydessä Lutan kylään, vaikka maantieteellisesti se on kuulunut Kirkonkylään. Muun muassa tie ja sähkö ovat tulleet Lutan suunnalta. Suuremmat yhteydet Kirkonkylään ovat olleet polkuja ja

pitkospuita Vuojoen aseman ja Juvantien alun suuntaan. Juvan tie on rakennettu vuosina 1944–1945, ja sen ansiosta kulkuyhteydet Kirkonkylään ovat parantuneet dramaattisesti. Pihapiiriin on kuulunut mökin lisäksi tien toisella puolella olleet hirsinen navettarakennus jatkonaan etelään päin harvasta pystylaudasta tehty heinälato. Savusaunan tilalle *Vihtori Suominen* rakensi pienen saunarakennuksen. Torpan suon puolella oli kaksisarkainen pelto tien suuntaisesti ja toinen kaksisarkainen pelto vasten tätä. Tämän pellon oikeassa kulmassa oli hyvin runsasvetinen lähde, josta otettiin tarvittava vesi.

Tieto siitä, keitä Rajalat olivat, on tällä hetkellä vähäistä. *Sinikka Mäkelä* muistaa pikkutyttönä käyneensä äitinsä pyynnöstä katsomassa Kirkonkylässä *Riikka Rajalaa*, joka oli Rajalan torpan ensimmäinen asukas. Lindellit ovat muuttaneet Rajalan torppaan ehkä vuonna 1927 ja lähteneet Mustajärvelle vuonna 1929. Tämän jälkeen torppa on ollut tyhjillään ennen Suomisten tuloa.

Suomisen Vihtori ja Linda olivat lähteneet Kaunissaaren sahan lopetettua toimintansa Tampereelle Seikun sahalle töihin. Sieltä he palasivat Eurajoelle Rajalan torppaan 6.6.1934 kuuden lapsensa kanssa. Nuorin lapsista, Sinikka, oli tuolloin kolme vuotta vanha. Torpassa ei ollut sähköä koskaan, vaan hämärät ja pimeät ajat oltiin öljyvalon varassa. Vihtori ansaitsi elantoa tekemällä metsätöitä ja nikkaroimalla tuvassa olevalla höyläpenkillä kaikenlaisia huone- ja puisia tarvekaluja. Vihtori on kuollut 1955. Linda jatkoi eloaan torpassa sairasteluistaan huolimatta. Hän kuoli vuonna 1970. Seuranaan hänellä oli pieni sekarotuisen koira nimeltään Peni. *Lauri Pere* on purkanut mökin suuren sähkölinjan alta vuonna 1973 tai 1974.

Tauno Laakso on kirjoittanut muistikuviaan Rajalan torpasta Kaapon Kaiussa I/2010.

Vasemmalta: Kari, Veijo, Pirkko ja Sinikka Mäkelä. Sinikan edessä Linda ja Brihka-koira. Taustalla Rajalan mökki ja Jukka Mäkelän "Mosse".

Kuvan on ottanut *Jukka Mäkelä* 1964.

Linda ja Vihtori Suominen

— *Mauno Paasilta* —

MLL:n Eurajoen yhdistyksen kevään 2011 jäsenkirje

Kevään ohjelma:

VIIKOTTAISET TAPAHTUMAT

Muskari

torstaisin 27.1 alkaen:

klo 17.00-17.30 alle 2v. + aik. (50 €)

klo 17.40-18.20 2-3v.+ aik. (50 €)

klo 18.30-19.15 4-6v. (60 €)

Kaharin entisessä päiväkodissa (Koivukuja 4)

Jäsenalennus 5 € ja sisäalennus 10 €

Sisaruksilla on mahdollisuus päästä samaan ryhmään.

Tiedustelut ja ilmoittautumiset p. 040 5344509/ Henna Iisvirta.

Isä-lapsi-sählyä

sunnuntaisin klo 10.30-11.30 Lapijoen koululla, Metsäläntie 2 (Reijo puh: 044 2986672) ja klo 15.00-16.00 Keskustan koululla, Runkotie 3 (Karoliina p. 040 5379376). Sisäpelitossut mukaan, suojalasit on lainattavissa. Lapset yhdessä isän tai muun aikuisen kanssa, ei yksin.

Perhekahvila

Lapijoen nuorisotalolla (Taipaleentie 13) ke klo 10.00-12.00.

Irjanteen nuorisotalolla (Huhdantie 8) pe klo 9.30-11.30.

Jäsenille ilmaista, muille 2 €/kerta.

Yhteyshenkilö: Anne p. 050 3432767.

RETKET JA MUUT TAPAHTUMAT

Disney On Ice-matka 12.2. mukaan ilmoittautuneille. Lähtö vanhalta SPAR-marketilta (nykyinen kirpputori) (Koivukuja 6) klo 8.30.

Perheiden talvitapahtuma yhdessä SPR:n ja metsästysseuran kanssa su 13.3. klo 14.00 alkaen Onsanpirtillä (Lapintie 635). Lisätietoa myöhemmin, seuraa ilmoittelua.

Kevätkokous kaikille jäsenille ti 21.3. klo 19.00 kunnanviraston kahviossa (Kalliotie 5). Tervetuloa vaikuttamaan!

Alkeisuimakoulu 5 vuotta täyttäneille Rauman uimahallissa ma-to **4.-14.4.** klo 17.45 - 19.30. Mukaan mahtuu 20 lasta. Hinnat

jäsenille 45 € ja muille 55 € Ilmoittautumiset iltaisin p. 050 3444807/ Minna K.

Kesäretki Puuhamaan ke 29.6.

Ilmoittautumiset p. 050 528 9327/ Katri

Kevät ilo –keräys 1.4.-15.5.

Päivänsädekilpailu

Lähetä kuva v. 2008 tai myöhemmin syntyneestä lapsesta heinäkuun loppuun mennessä: MLL/ Päivänsäde/Päivi Kalin, Salmintie 2, 27170 Eurajoki. Kuvan tulee olla itse otettu, kymppikuvan kokoinen, taakse nimi, ikä ja yhteystiedot. Äänestys tapahtuu vain Eurajoen markkinoiden aikana Kaharilla (Koivukuja 1). Lettukestit Päivänsädekilpaan osallistuneille ja voittajien julkaisu myöhemmin ilmoitettavana ajankohtana (kutsut erikseen).

Lastentarvikekirppis Kaharilla (Koivukuja 1) Eurajoen markkinoilla. Myyntipöydät 3 € jäsenet ja 6 € muut, yhteismyyntipöytä 5 € jäsenet ja 8 € muut. Ilmoittautumiset iltaisin ja vkl, p. 050 3545718 / Kirsi.

MUUT ASIAT

Toimisto Kaharilla (Koivukuja 1) auki **keski viikkoisin klo 18.00-19.00 (ei vko 8)**. Ostamalla tuotteita kuten MLL:n kummi- tai äitipaitoja ja Juholoiden vanhanajan villalankoja tuet toimintaamme.

CP-lasten perheiden **tukihenkilönä** Päivi, p. 040 5051272.

10 %:n alennukset jäsenkortilla Hiusmuoti Jonnasta (Eurajoki), Pikku-Taaperosta (Lapijoki, vaatteet ja lelut) ja Minimaakarista (Eura).

Lisätietoja: www.mll.fi/eurajoki

Reipasta kesän odotusta toivoo hallituksen väki:

Kirsi Hassinen (pj.), Anne Harju, Päivi Kalin, Kirsi Kangas, Karoliina Kannisto, Minna Keinänen-Toivola, Minna Korhonen, Pirjo Mikkola, Tiina Määttä, Katri Päiväkkö, Minna Saaristo

Kevän keikutust

Kevänen tuul tuiskutta.
Nuale polku liukkaiks.
Maala pelloaukkia.
Kiillotta valkkiaks kinokse.

Lumi jatka tanssamist.
Taiteile niatokse tiämaal.
Putsa puu ja pusiko.
Tukki saunan polku.

Päeväl aurink lämmittä.
Pehmittä lumisen tiano.
Räystä tippu, roikotta.
Joko taittu talve selk!

Pakanen pistä parastas.
Yllättä yöllisse aikka.
Maaliskuu aamu o kalssia.
Viäl täyty suvi vartto!

Kainu miäs.
Kajanist.
Tul ja näyt
närhe muna.
Norjalaisil.
Venäläisil.
Kaike mailma kansalaisil.

Meijä Mat.
Heikkisen poik.
Potkei ja luisui.
Lask ja nous.
Rennost.
Herkäst.
Hallitust.

Mailmamestariks!

— *Kastehelm* —